Ja ometi, kui rohu-taim
Ka nårtſib noorelt mõne waim!

Kas oled noor ehk oled wana,
Siis mõtle ikka ſelle pääl',
Mis ütleb ſ'ule pühha ſõna:
— Kas warem ehk ka hilja tääl,
Et äkist' wõib ſ'ul tulla tund,
Kus magad mullas ſurma-und!

Küll' oleks rõõm siis maas ja taewas,
Kui oleks nii, et ſeda näeks,
Et keegi 'poleks patu waewas,
Mis paha on, ſaaks jälle hääks,
Ja pühad mõtted, waga wiis —
Siis oleks maa pääl Paradiis!

Ka jäägu Issa arm ja heldus
Meil' jälle ſelle aasta ſees.
Laſ' paista ſelge uſu walgus,
Nii mõttes, kui ka sõnas, teus,
Et ükskord ſeda pårime,
Mis uskus lootnud oleme.

Mõrtſukate peſa.

Mõõdaläinud aastaſaea hakatuſes reiſſis üks wäike ſelts ſtudentiſi Halleſt Jeena'sſe, kus mõned endid weel nendega ühendaſiwad ja siis jälle läbi Thüüring'i metſa edaſi rändaſiwad. Noored mehed pidiwad, et pääw juba allaminemas oli, metſa ääres kõrtſis õõmaea pidama. Õhſe ja teiſel hommikul ſadas rohkeste wihma, ja alles wastu lõunat läks ilm ſelgemaks. Kui kõrtſimees ja ſääloleja linna-kirjutaja nägiwad, et noored mehed jälle edaſi reiſida tahtſiwad, paluſiwad n'ad neid weel tänaſeks pääwaks ja õõſeks ſenna jääda ning teiſel hommikul edaſi minna; ſeſt poole pääwaga wõida nemad aga kesket metſa jõuda, kus kül mõned kõrtſid olla, mis aga, et neis mõnda korda mõrtſuka tööd ettetulnud oli, mitte õõmaeapidamiſeks ei kõlbada.

Noored mehed oliwad kõik julge ſüdamega ja igaühel oli ſelleaegſe kombe järele tuleriiſt